

ปีที่ 16 ฉบับที่ 4 เดือนเมษายน-มิถุนายน 2563

การศึกษาเปรียบเทียบคำรื่นหูในภาษาไทยและจีนด้านโครงสร้างภาษา A COMPARATIVE STUDY OF CHINESE AND THAI EUPHEMISM

วันที่รับต้นฉบับบทความ: 2 เมษายน 2563

วันที่แก้ไขปรับปรุงบทความ: 28 เมษายน 2563

วันที่ตอบรับตีพิมพ์บทความ: 11 พฤษภาคม 2563

ตงตง ฉิน*

Dongdong QIN

วิกานดา แสงกล้า**

Wiganda Sangkla

บทคัดย่อ

การเปรียบเทียบคำรื่นหูในภาษาไทยและภาษาจีนด้านโครงสร้างภาษา มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบกลวิธีการสร้างคำรื่นหูด้านโครงสร้างภาษาในรูปแบบต่าง ๆ ว่ามีความเหมือนหรือความต่างกันอย่างใด ในด้านใดบ้าง โดยรวบรวมจากสื่อสิ่งพิมพ์ บทความ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในภาษาไทยและภาษาจีน ตลอดจนการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง โดยภาษาไทยสืบค้นจาก Facebook, Twitter, Instagram รวมทั้งจากเว็บไซต์ Pantip.com ภาษาจีนสืบค้นจาก Wechat, Weibo, Douyin, Kuaishou, Taobao และจากเว็บไซต์ Tieba.baidu.com พบว่าการสร้างคำรื่นหูด้านโครงสร้างภาษาของทั้งสองภาษามีทั้งความเหมือนและความต่างกัน โดยมีวิธีการสร้างคำรื่นหูทั้งหมด 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการออกเสียง ด้านไวยากรณ์ ด้านคำศัพท์ และด้านวาทศาสตร์ ซึ่งมีความพิเศษแตกต่างกันไป โดยภาษาไทยมีการสร้างคำรื่นหูโดยการพวนคำ และการตัดเสียงพยัญชนะต้น ภาษาจีนมีการดึงบุคคลในประวัติศาสตร์มาเปรียบเปรยดัดแปลงเป็นคำรื่นหูอย่างหลากหลาย

คำสำคัญ: คำรื่นหู, คำต้องห้าม, โครงสร้างด้านภาษา, ภาษาไทย, ภาษาจีน

ABSTRACT

Euphemism is an integral part of the language, is an important linguistic and cultural phenomenon in human society. In order to avoid causing unnecessary misunderstandings, conflict, embarrassment, and guilt by using the relatively abstract, indirect method or the metaphor according to the different language communication scenarios. Euphemism help to establish a close relationship between cultural exchanges and cooperation between countries. Euphemism played an excellent effect.

* อาจารย์ประจำวิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยศรีปทุม บางเขน e-Mail: whajm@hotmail.com

** อาจารย์ประจำหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตชลบุรี

Because it is not only widely used in the daily life of language communication but also used in literary works and other works of art. So far, there are a lot of the use and research results of Chinese euphemism, but Chinese and Thai language, especially the comparative study of Chinese and Thai euphemism field, is relatively rare.

Finally, through the comparison and comparative study of Chinese and Thai euphemism, we found that it has the same euphemistic expression and different ways of expression - such as physiological and social euphemism in Chinese and Thai euphemism. They have the same euphemistic expressions, and with religion, royalty or gay-related euphemisms in Chinese and Thai euphemistic expressions have their unique euphemistic expressions. Also, politeness, taboos, innovation, avoid vulgarly, and self-protection is an essential component of the causes of Chinese and Thai euphemism.

Keywords: euphemism, offensive word, language structure, Thai language, Chinese language.

บทนำ

ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาชนจีนนับวันยิ่งแน่นแฟ้นมากขึ้น โดยเฉพาะด้านเศรษฐกิจการค้าที่ต้องติดต่อสื่อสารกันอยู่ตลอดเวลา เพื่อการเจรจาสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ การเลือกใช้คำที่เหมาะสมถูกต้องตามกาลเทศะสามารถหลีกเลี่ยงความเข้าใจผิดในการใช้คำต้องห้ามของทั้งสองภาษาได้ ดังนั้นจึงต้องมีการเปรียบเทียบรูปแบบการเกิดคำรึ้นหูของภาษาไทยและภาษาจีนที่มาแทนคำต้องห้ามในด้านโครงสร้างภาษา เพื่อความเข้าใจและความชัดเจนของคำรึ้นหูของทั้งสองภาษา

ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารที่มนุษย์กำหนดขึ้นเพื่อใช้สื่อความหมายในการติดต่อสื่อสาร ความหมายของภาษาที่แสดงออกมานั้น นอกจากจะบ่งบอกถึงความรู้สึกนึกคิดของผู้ใช้ภาษาแล้วยังแสดงถึงความเจริญงอกงามของสังคมที่ใช้ภาษานั้น ๆ ตลอดจนแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลทางความคิดและวิธีการดำเนินชีวิตของคนในสังคมนั้น ๆ ด้วย (ลินจง จันทรวราพิทย์, 2542)

แก้วใจ จันทรเจริญ (2532) ได้ศึกษาถ้อยคำรึ้นหูในภาษาไทยพบว่า คำรึ้นหูในภาษาไทยมีลักษณะสำคัญ 4 ประการ ได้แก่ คำรึ้นหูประเภทดัดแปลงจากคำต้องห้าม คำรึ้นหูประเภทคำศัพท์ต่างประเทศ คำรึ้นหูประเภทลดความหมายคำ และคำรึ้นหูประเภทอุปลักษณ์ ในการวิเคราะห์ความหมายโดยตรงและความหมายแฝงของคำรึ้นหู พบว่าหมายถึงสิ่งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม ซึ่งอยู่แวดล้อมตัวมนุษย์ ส่วนความหมายเหล่านี้จะสะท้อนถึงค่านิยมที่สำคัญต่าง ๆ ในสังคมไทย เช่น

ความมั่นคง ความสุข ความรัก ความมีอำนาจ และยังสะท้อนให้เห็นโลกทัศน์สำคัญ 2 ประการ คือ โลกแห่งความแตกต่างระหว่างชายหญิงและโลกแห่งบุญบาป

นอกจากนี้ ทักษิณวิทย์ ศรีมันตะ และธนานันท์ ตรงดี (2556) ได้ศึกษากลวิธีสร้างถ้อยคำรีนหู ในภาษาไทยและภาษาจีนกลางในปัจจุบัน พบว่าความหมายของคำรีนหูมี 2 ลักษณะ คือ ความหมายโดยตรงและความหมายโดยอ้อม ทั้งนี้ยังได้ศึกษาภาพสะท้อนด้านความคิดความเชื่อที่มีความสัมพันธ์กับถ้อยคำรีนหูทั้งในภาษาไทยและภาษาจีนกลางในปัจจุบัน เช่น คนไทยกับตัวเหี้ย คนไทยเชื่อว่าตัวเหี้ยเป็นสิ่งอัปมงคลที่ไม่ควรกล่าวถึง หากกล่าวถึงจะนำพาความอัปมงคลมาสู่ตัวผู้พูดและผู้ฟัง จึงเลี่ยงโดยการใช้คำว่า “ตัวกินไก่” แทน ส่วนคนจีนมีความเชื่อว่าหากกล่าวถึงความตายโดยตรงจะนำพาสิ่งชั่วร้ายมาสู่ตัวผู้พูด เช่น เมื่อจำเป็นต้องกล่าวถึงคำ “ตาย” มักจะเลี่ยงมาใช้คำว่า “นอนสุสานปาเปา” แทน

หวางหนิง (2007) กล่าวว่า การใช้ถ้อยคำที่สละสลวยหรือคำรีนหูเป็นการใช้เพื่อการสื่อสารที่เป็นมิตรระหว่างคนทั้งสองฝ่าย ทั้งนี้แต่ละประเทศล้วนมีภาษาเป็นของตัวเอง ดังนั้นผู้ใช้ภาษาจึงจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับคำรีนหูของภาษาที่สองหรือภาษาของคู่สนทนา เพื่อความราบรื่นในการเจรจาหรือสนทนาอย่างให้เกียรติซึ่งกันและกัน

ฮายากาวา (1979) กล่าวถึงคำต้องห้ามและคำรีนหูว่า ภาษาทุกภาษาย่อมมีคำบางคำหรือหลายคำที่ไม่ควรเอ่ยถึง อันสืบเนื่องมาจากการที่คำเหล่านั้นมีความหมายแฝงหรือความหมายโดยตรงซึ่งไม่เป็นที่ยอมรับในการสนทนา ในภาษาอังกฤษคำเหล่านี้ได้แก่ คำซึ่งเกี่ยวข้องกับการขับถ่าย เรื่องเพศ ความตาย อวัยวะในร่างกาย รวมทั้งการเรียกขานพระเจ้าหรือภูตผีปีศาจ

สเตอร์น (1987) ให้คำจำกัดความว่า คำรีนหู หมายถึง ลักษณะการลด การทำให้เบาลง หรือการอำพรางความหมายของคำที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เป็นอันตราย หยาบโหลน หรือเป็นสิ่งซึ่งไม่น่ายินดี นับได้ว่าเป็นวิธีการทางภาษาศาสตร์ ซึ่งผู้พูดสามารถใช้เพื่อลดความรุนแรงหรือเลี่ยงสิ่งไม่น่ายินดีนั้น

จากการรวบรวมข้อมูลพบว่า ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารโดยเฉพาะถ้อยคำรีนหูมีความยืดหยุ่นและเปลี่ยนแปลงตามยุคสมัยและกาลเวลา ตลอดจนเหตุการณ์บ้านเมืองและสภาพแวดล้อม คำรีนหูหลายคำสูญหายไปตามกาลเวลา คำรีนหูบางคำได้เกิดขึ้นใหม่ เช่นคำว่า “เขี้ย” แทนคำว่า “เหี้ย” เป็นคำรีนหูที่เกิดจากการเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้นเพื่อลดความรุนแรงของภาษาและเพิ่มความรื่นหูในการเจรจา เป็นต้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรมีการศึกษาค้นคว้าการใช้คำรีนหูเพื่อเป็นประโยชน์ทั้งกับชาวไทยและชาวจีนที่ใช้ภาษาจีนและภาษาไทยในการดำเนินชีวิต การทำงาน การติดต่อเจรจาธุรกิจ การค้า ตลอดจนการเรียนการสอนของคนไทยที่เรียนและสอนภาษาจีน และคนจีนที่เป็นทั้งผู้เรียนและผู้สอนภาษาไทย เพื่อไม่ให้เกิดความเข้าใจผิด เพื่อไม่ให้ผู้ฟังรู้สึกไม่ดี หรือเพื่อไม่ให้ผู้พูดเกิดความรู้สึกผิดที่เกิดจากการใช้คำต้องห้ามหรือใช้คำที่ไม่เหมาะสมในการสนทนา

วัตถุประสงค์

รวบรวมการใช้คำรึ้นหู การใช้ภาษาในสถานการณ์จริง โดยภาษาไทยสืบค้นจาก Facebook, Twitter, Instagram รวมทั้งจากเว็บไซต์ Pantip.com ภาษาจีนสืบค้นจาก Wechat, Weibo, Douyin, Kuaishou, Taobao และจากเว็บไซต์ Tieba.baidu.com ตลอดจนศึกษาจากสื่อสิ่งพิมพ์ และพจนานุกรมทั้งภาษาไทยและภาษาจีนเพื่อวิเคราะห์ความเป็นมาและการเกิดของคำรึ้นหูทางด้านโครงสร้างในรูปแบบต่าง ๆ ของทั้งภาษาไทยและภาษาจีน

เนื้อหาสาระ

กลวิธีการสร้างคำรึ้นหูทั้งในภาษาไทยและภาษาจีนด้านโครงสร้างภาษา มีดังนี้

1. ด้านการออกเสียง ทั้งภาษาไทยและภาษาจีนล้วนมีระบบการออกเสียงที่หลากหลาย เมื่อใดที่เสียงเปลี่ยน ความหมายก็จะเปลี่ยนตามไปด้วย จากการศึกษาพบว่าคำรึ้นหูเกิดจากคำต้องห้ามทั้งหลาย ดังนั้นเมื่อใดก็ตามที่จำเป็นต้องเอ่ยหรือพูดถึงคำต้องห้าม เพื่อการสื่อสารที่ราบรื่นจึงเกิดการสร้างคำรึ้นหูขึ้นด้วยวิธีการต่าง ๆ ได้แก่

1.1 การเปลี่ยนแปลงเสียงของคำ แบ่งเป็น

1.1.1 การเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้น เพื่อลดความรุนแรงของภาษาและเพิ่มความรื่นหูในการเจรจาพูดคุย ในภาษาไทยสามารถเปลี่ยนพยัญชนะต้นของคำนั้น ๆ ได้ เช่น การเปลี่ยนพยัญชนะต้น “ห” ของคำว่า “เหี้ย” เป็น “ช” “อ” “ต” ออกเสียงเป็น “เซี้ย” “เอี้ย” “เตี้ย” แทน การเปลี่ยนพยัญชนะต้น “ย” ของคำว่า “เยี้ยว” เป็น “ช” ออกเสียงเป็น “เซี้ยว” หรือคำว่า “พาย” แทน “ควาย” ทั้งนี้ภาษาจีนจะเป็นคำโดดที่เกิดจากอักษรภาพ คำแต่ละคำล้วนมีความหมายในตัว ไม่ได้เกิดจากการรวมกันของพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์เหมือนภาษาไทย จึงไม่สามารถเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้นได้โดยตรง แต่ในคำอ่านภาษาจีนที่เรียกว่า “พินอิน” ก็เกิดจากการรวมตัวของพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์เหมือนภาษาไทย อาจจะไม่หลากหลายเท่าแต่ก็ยังมีคำรึ้นหูบางคำที่สร้างขึ้น โดยการเปลี่ยนพยัญชนะต้นที่คำอ่านหรือเสียง “พินอิน” ซึ่งเป็นระบบถอดเสียงของตัวอักษรจีน โดยเฉพาะ เช่น คำว่า “离死不远” (หลี่สี่ปู้หยวน : คำที่ขีดเส้นใต้หมายถึง “ตาย” ทั้งประโยคแปลว่า ห่างจากความตายอยู่ไม่ไกล หรือใกล้ตายนั่นเอง) เพื่อลดความกระทบกระเทือนใจของผู้ฟัง จึงเปลี่ยนเสียงคำอ่านเป็น “离屎不远” (หลี่สี่ปู้หยวน : คำที่ขีดเส้นใต้หมายถึง “อุจจาระ” ทั้งประโยคกลายเป็น ห่างจากอุจจาระอยู่ไม่ไกล หรืออยู่ใกล้ ๆ อุจจาระ) ฟังดูไม่ได้สุภาพมากนัก แต่ก็ไม่สะเทือนใจเท่าคำเดิมที่หมายถึงใกล้ตาย เป็นต้น

1.1.2 การเปลี่ยนสระหรือวรรณยุกต์ ในภาษาไทย เช่น จากคำว่า “ควย” เพื่อความสุภาพขึ้นอีกระดับ ผู้พูดสามารถเปลี่ยนเป็น “ควัย” หรือเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ เช่นคำว่า “ไม่ดี” เป็น “ไม่ดี” หรือ “ม้ายดี” เป็นต้น ข้อนี้ภาษาจีนก็มีเช่นกัน เหตุผลดังข้อ 1.1.1 ในข้างต้น เช่นคำว่า

“调皮” (เถียวผี้ : หมายถึง ตี้อ ชน) เพื่อลดความหมายของคำลงและหลีกเลี่ยงการกล่าวออกไปตรง ๆ ว่าเด็กคนนั้นตี้อมาก ชนมาก สามารถเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์เป็น “挑皮” (เทียวผี้ : ไม่มีความหมาย แต่สามารถรับรู้ได้ว่าผู้พูดต้องการสื่อถึงอะไร) หรือคำว่า “不简单” (ปู่เจี้ยนตัน : ไม่ง่าย/ไม่ง่ายเลย) “不见蛋” (ปู่เจี้ยนตัน : ไม่เห็นไข่/ไม่เจอไข่) เป็นต้น

1.1.3 การแยกคำจาก 1 เป็น 2 ในภาษาไทย เช่น คำว่า “ควย” แยกออกเป็น “ครูว้ย” ความหมายยังคงเป็นคำด่าเช่นเดิม แต่ด่าอย่างสุภาพขึ้น ไม่กระดากปากผู้พูด ไม่ระคายหูผู้ฟังเท่าคำเดิมที่ใช้ แต่ภาษาจีนไม่มีเนื่องจากเป็นคำโดดที่เกิดจากอักษรภาพ คำแต่ละคำล้วนมีความหมายในตัว ไม่ได้เกิดจากการรวมกันของพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์เหมือนภาษาไทย ดังนั้นจึงไม่สามารถแยกคำได้

1.1.4 การย่อคำ คือการนำต้องห้ามมาเขียนในลักษณะการย่อ พบได้ใน 2 ลักษณะคือ

ก. การตัดคำใดคำหนึ่งออก

ภาษาไทย	ภาษาจีน
มะ แทน มะเร็ง	X
ซิฟ แทน ซิฟิลิส	X
กะ แทน กะหรี	X
สุกใส แทน อีสุกอี่ใส	X

หมายเหตุ: ภาษาจีนไม่มีการย่อคำโดยตัดคำใดคำหนึ่งออก เนื่องจากภาษาจีนเป็นคำโดดที่เกิดจากอักษรภาพ ซึ่งคำแต่ละคำล้วนมีความหมายในตัว ไม่ได้เกิดจากการรวมกันของพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์เหมือนภาษาไทย

ข. การนำพยัญชนะต้นของแต่ละพยางค์มาย่อ

ภาษาไทย	ภาษาจีน
ม.ร. แทน มะเร็ง	S.B. แทน 傻逼 ไ้โง่
อ.ส. แทน ไอ้สี่ส/ไอ้สี่ตัว	TMD. แทน 他妈的 แม่มันสิ
พ.ม. แทน พ่อมึง	MMP. แทน 妈卖批 แม่มันขายตุต
ม.ม. แทน แม่มึง	

หมายเหตุ: ภาษาจีน คำย่อล้วนเกิดจากพยางค์ต้นของเสียงอ่าน “พินอิน” ของคำเหล่านั้น

2. ด้านไวยากรณ์ การสร้างคำรันทูด้านไวยากรณ์ของภาษาไทยและภาษาจีนเบื้องต้นค่อนข้างมีความคล้ายคลึงกันเป็นอย่างมาก ได้แก่

2.1 ใช้คำวิเศษณ์ คำวิเศษณ์เป็นตัวช่วยลดความรุนแรงของภาษา และเพิ่มความรื่นหูในการเจรจา พูดคุยสื่อสาร อันได้แก่ คำว่า “ค่อนข้าง” “นิดหน่อย” “อาจจะ” “ประมาณ” “น่าจะ” เช่น

ภาษาไทย	ภาษาจีน
เขาค่อนข้างอ้วน	他比较胖。
เขาเตี้ยนิดหน่อย	她矮了一点点儿。
เขาอาจจะไม่ชอบ	他可能不太喜欢。

2.2 การเติมคำปฏิเสธเข้าไปข้างหน้าคำคุณศัพท์

ภาษาไทย	ภาษาจีน
เขาไม่ผอม แทน เขาอ้วน	他不瘦。
เขาไม่สูง แทน เขาเตี้ย	他不高。
เขาไม่ซีเหร่ แทน เขาไม่หล่อ/เขาไม่สวย	他不丑。

จะเห็นได้ว่า การสร้างคำรันทูด้านไวยากรณ์ทั้งภาษาไทยและภาษาจีนมีความเหมือนกันอย่างเห็นได้ชัด แต่มีความต่างอยู่เล็กน้อย เนื่องจากภาษาไทยสามารถสร้างคุณภาพโดยการเพิ่มคำลงท้าย “ครับ” สำหรับผู้ชาย และ “ค่ะ” สำหรับผู้หญิงได้ แต่ภาษาจีนไม่มี

3. ด้านคำศัพท์ ทั้งภาษาไทยและภาษาจีนมีการสร้างคำรันทูขึ้นใหม่โดยการสร้างกลุ่มคำ การเลื่อนคำ หรือการยืมคำศัพท์ภาษาต่างประเทศเหมือนกัน แต่ต่างกันที่ภาษาจีนเป็นคำโดดที่เกิดจากอักษรภาพ คำทุกคำมีความหมายในตัวเอง และยังสามารถนำมาผสมกันให้เกิดความหมายใหม่ได้อย่างหลากหลาย ดังนั้น การเกิดคำรันทูจากรูปแบบการสร้างกลุ่มคำ การเลื่อนคำของภาษาจีนจะมีมากกว่าของภาษาไทยค่อนข้างมาก และภาษาไทยมีการสร้างคำศัพท์ทดแทนคำต้องห้ามโดยการผวนคำเพื่อให้คำนั้นมีความรื่นหูมากขึ้น เช่น ใช้คำว่า “ขวยไม่เรา” แทนคำว่า “เขาไม่รวย” ดีกว่าจะเอ่ยคำนี้ออกมาโดยตรงซึ่งอาจทำให้ระคายทั้งปากผู้พูดและผู้ฟัง ใช้คำว่า “รวยแต่เครือ” แทนการเปล่งออกมาตรง ๆ ว่า “เหลือแต่ครวย” ซึ่งฟังแล้วไม่สุภาพยิ่งนัก

4. ด้านวาทศาสตร์ (การใช้ถ้อยคำ/คำเปรียบเทียบ)

4.1 นามนัย คือการเปรียบเทียบโดยการใช้อำหรือวลีซึ่งบ่งบอกคุณลักษณะที่เป็นจุดเด่นหรือลักษณะสำคัญของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือการกล่าวถึงส่วนใดส่วนหนึ่งของสิ่งใด ๆ มากล่าวแทนคำที่ใช้เรียกสิ่งนั้นโดยตรง

ภาษาไทย	ภาษาจีน
1. การเปรียบเทียบสัตว์หรือสิ่งของบางอย่างมาใช้เรียกแทนอวัยวะเพศชาย/หญิง (เรียกอีกอย่างว่า ของลับ) เช่น ใช้ “ปลาช่อน” “กล้วย” “มะเขือยาว” “งู” “มังกร” แทนอวัยวะเพศชาย ใช้ “ปลาสด” “หอย” แทนอวัยวะเพศหญิง หรือใช้ผลไม้ต่าง ๆ เปรียบเปรยเรียกแทนหน้าอกผู้หญิง เช่น “แดงโม” “ส้มโอ” “มะพร้าว” แทนหน้าอกที่ค่อนข้างใหญ่ “ลูกเกต” “กระดาน” แทนหน้าอกเล็ก ๆ เป็นต้น	1. ใช้ “ซาลาเปา” “หมานโถว” เรียกแทนหน้าอกผู้หญิง หรือใช้ปลาทะเลชนิดหนึ่งแทนอวัยวะเพศชาย
2. การนำบุคคลจากเรื่องเล่า ตำนาน นิทานสมัยก่อนมาเปรียบเปรยเอ่ยถึงนิสัยคน เช่น ใช้ “นางวันทอง” แทนผู้หญิงหลายใจ ใช้ “ขุนแผน” แทนผู้ชายเจ้าชู้	2. ในภาษาจีน ส่วนมากนำนิสัยของบุคคลในประวัติศาสตร์มาเปรียบเปรยนิสัยคนอย่างแพร่หลาย เช่น นำตัวละครในสามก๊กหลาย ๆ ตัวมาบ่งบอกหรือใช้เอ่ยถึงนิสัยของคนที่เกี่ยวข้องอย่างอ้อม เช่น “อาโต่ว” แทนคนที่อ่อนแอ ไร้ความสามารถ “เฉินชื่อเหม่ย” เรียกคนที่หักหลังผู้มีพระคุณ “ซวีเสียน” แทนคนที่แต่งงานรอบสอง เป็นต้น
ความเหมือน: ทั้งสองภาษาล้วนมีการนามนัยในการเปรียบเปรยเพื่อสร้างคำรื่นหู	
ความต่าง: ภาษาไทยส่วนมากเปรียบเปรยโดยการเอ่ยถึงสิ่งหนึ่งเพื่อเรียกแทนสิ่งหนึ่งอย่างเห็นได้ชัด เช่น กล้วย แทนอวัยวะเพศชาย แต่คำรื่นหูที่เกิดจากการนามนัยในภาษาจีนส่วนมากมักดึงมาจากประวัติศาสตร์ ดังนั้น ผู้เรียนภาษาที่สองจะเข้าใจคำรื่นหูภาษาจีนง่ายขึ้นหากมีความรู้ความเข้าใจด้านประวัติศาสตร์จีนด้วย	

4.2 อุปมาน หมายถึง การเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับสิ่งหนึ่ง เช่น ภาษาไทยใช้คำว่า ไปยิงกระต่าย แทนการไปปีศาจของผู้ชาย และไปเด็ดดอกไม้ แทนการไปปีศาจของผู้หญิง ภาษาจีนใช้คำว่า 驾鹤西游 (เจี่ยเฮ้อซีโย) แทนคำว่า ตาย เนื่องจากคนจีนเชื่อว่าทิศตะวันตกเป็นที่อาศัยของเทพทั้งหลาย จึงใช้คำว่าเดินทางไปที่ยวทางทิศตะวันตกมาเปรียบเปรยคำว่า ตาย

สรุป

กลวิธีการสร้างคำรึ้นหูทางด้านโครงสร้างภาษามี 4 ประเภท ได้แก่ ด้านการออกเสียง ด้านไวยากรณ์ ด้านคำศัพท์ และด้านวาทศาสตร์ ซึ่งมีความเหมือนและต่างกันดังต่อไปนี้

เปรียบเทียบคำรึ้นหูภาษาไทยและจีนด้านโครงสร้างภาษา											
ภาษา	รูปแบบ	ด้านการออกเสียง				ด้านไวยากรณ์		ด้านคำศัพท์		ด้านวาทศาสตร์	
		เปลี่ยนพยัญชนะต้น	การแยกคำ การเปลี่ยนสระ และวรรณยุกต์	การย่อคำ		ใช้คำวิเศษณ์	ใช้คำปฏิเสธ วางหน้า คำคุณศัพท์	การสร้างคำ กลุ่มคำ/ การเลียนคำ การยืมคำภาษาต่างประเทศ	การพวนคำ	นาม นัย	อุปมาน
				การตัดคำใดคำหนึ่งออก	การย่อพยัญชนะต้นของพยางค์						
ไทย		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
จีน		✓	✓	X	✓	✓	✓	✓	X	✓	✓
สรุป	<p>ก. ด้านการออกเสียง รูปแบบการย่อคำประเภทตัดคำใดคำหนึ่งออกไม่มีในภาษาจีน เนื่องจากภาษาจีนไม่มีการย่อคำโดยตัดคำใดคำหนึ่งออก เนื่องจากภาษาจีนเป็นคำโดดที่เกิดจากอักษรภาพ คำแต่ละคำมีความหมายในตัวเอง ไม่ได้เกิดจากการรวมกันของพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ เหมือนภาษาไทย</p> <p>ข. ด้านไวยากรณ์ ภาษาไทยมีคำลงท้าย “ครับ” “ค่ะ” เพื่อสร้างความสุภาพและรื่นหูมากขึ้น ภาษาจีนไม่มี</p> <p>ค. ด้านคำศัพท์ ภาษาจีนเป็นคำโดดที่เกิดจากอักษรภาพ คำทุกคำมีความหมายในตัวเอง สามารถนำมาผสมกันให้เกิดความหมายใหม่ได้อย่างหลากหลาย ดังนั้นการเกิดคำรึ้นหูจากรูปแบบการสร้างกลุ่มคำ การเลียนคำของภาษาจีนจะมีมากกว่าของภาษาไทย แต่ภาษาจีนไม่มีการสร้างคำรึ้นหูโดยการพวนคำเหมือนภาษาไทย</p> <p>ง. ด้านวาทศาสตร์ ถึงแม้จะมีทั้งในภาษาไทยและภาษาจีน แต่ก็มี ความต่างอย่าง ที่อ้างถึงในข้างต้นคือ ในภาษาไทยส่วนมากเปรียบเปรยโดยการเอ่ยถึงสิ่งหนึ่งเพื่อเรียกแทนสิ่งหนึ่งอย่างเห็นได้ชัด เช่น กล้วย แทนอวัยวะเพศชาย แต่คำรึ้นหูที่เกิดจากการนามนัยในภาษาจีนส่วนมากมักดึงมาจากประวัติศาสตร์</p>										

ข้อเสนอแนะ

ควรศึกษาคำรึ้นหูในด้านเพศที่สามเพิ่มเติม เนื่องจากในภาษาไทยมีคำรึ้นหูที่เกิดจากเพศที่สามมากมายและใช้กันอย่างแพร่หลาย ในขณะที่จีนยังไม่สามารถยอมรับเพศที่สามได้อย่างเปิดเผย ซึ่งอาจมีผลต่อการใช้คำรึ้นหูไม่มากนักหรือไม่ อย่างไร

บรรณานุกรม

- แก้วใจ จันทร์เจริญ. (2532). *คำร่ำในภาษาไทย*. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
ภาษาศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทัศนวิทย์ ศรีมันตะ และธนานันท์ ตรงดี. (2556). *กลวิธีสร้างถ้อยคำร่ำในภาษาไทยและภาษาจีน
กลางในปัจจุบัน*. มหาสารคาม: ภาควิชาภาษาตะวันออก มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ประคอง นิมมานเหมินท์ และคณะ. (2552). *หนังสืออุเทศภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
องค์การคำ สกสค.
- ประภาศรี สีหอำไพ. (2550). *วัฒนธรรมทางภาษา*. กรุงเทพฯ: สามลดา.
- พิมพ์ภรณ์ บุญประเสริฐ. (2550). *คำที่แสดงความสุภาพในภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ..
- มลฤดี ลาพิมล. (2553). *ภาษาเพศในสังคมไทย*. กรุงเทพฯ: สุทธิสารการพิมพ์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2550). *พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 1 ฉบับราชบัณฑิตยสถาน*. กรุงเทพฯ:
ราชบัณฑิตยสถาน.
- _____. (2552). *พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 2 ฉบับราชบัณฑิตยสถาน*. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- _____. (2561). *พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 3 ฉบับราชบัณฑิตยสถาน*. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- รัชดา ธิยะใจ. (2536). *คำร่ำในภาษาไทย: การวิเคราะห์คำนิยม*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ลินจง จันทรวราทิตย์. (2542). *วรรณคดีวิจารณ์*. นครปฐม: ภาควิชาภาษาไทย สถาบันราชภัฏ
นครปฐม.
- วิศัลย์ศยา รุดดิษฐ์. (2555). *ความเกี่ยวข้องระหว่างวัฒนธรรมกับภาษา* (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก:
<https://curadio.chula.ac.th/Images/Class-Onair/th/2012/th-2012-06-14.pdf> [2562,
1 มีนาคม]
- Hayakawa, S. I. (2522). *Language in thought and action*. New York, NY: Harper and
Row.
- Stern, G. (2527). *Meaning and change of meaning*. London, UK: Indiana University
Press.
- 常敬宇. (2009年). *汉语词汇文化*. 北京: 北京大学出版社.
- 陈望道. (2008年). *修辞学发凡*. 上海: 复旦大学出版社.
- 黄伯荣、廖序. (2007年). *东现代汉语*. 北京: 高等教育出版社.
- 李军华. (2010年). *汉语委婉语研究*. 北京: 中国社会科学出版社.

- 刘瑞琴、韩淑斧.(2017年). **英汉委婉语对比与翻译**. 银川: 宁夏人民出版社.
- 陈氏碧香.(2018年). **汉越委婉语对比研究**. 上海: 华东师范大学.
- 庞兆勒.(2019年). **汉语委婉语构成方式研究**. 新疆: 新疆师范大学.
- 贾建梅.(2016年). **汉日委婉语对比研究**. 黑龙江: 黑龙江大学.
- 李红华.(2011年). **泰语语言禁忌研究**. 广西: 广西民族大学.
- 王宁.(2007年). **委婉语使用的社会语言学研究**. 北京: 北京.北京交通大学.
-